

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

שבת הכנה ליום הקדוש

אלפי תלמידי ישיבות חב"ד ברחבי הארץ יתכנסו השבת בכפר חב"ד ל'שבת הכנה' לקראת יום ההילולא ג' בתמוז, ביזמות ועד התמימים העולמי. במהלך השבת יסעודו התלמידים את סעודות היום בצוותא, יאזינו לשיעורים מרתקים ויתוועדו עם רבני הישיבות.

השלוחות מתכנסות

בימים ראשון-שלישי, ח"י בתמוז, יתקיים אי"ה במלון לאונרדו בירושלים הכינוס השנתי של השלוחות ברחבי הארץ, שנוערך על-ידי צעירי אגודת חב"ד. הכינוס יעמוד בסימן מלאות תשעים שנה לגאולתו של הרבי הרי"צ ב"ב בתמוז תרפ"ז ממאסרו ברוסיה הקומוניסטית. בכינוס ידונו הנשים בסוגיות הקשורות לפעילותן הייחודית.

'היצירה והחוויה היהודית'

היצירה והחוויה היהודית מציעה לקייטנות סדנאות חווייתיות ברמה גבוהה. צוות הארגון מגיע לקייטנה ומעניק לילדים חוויה יהודית במגוון סדנאות ייחודיות. טל' 02-9971110 (פרטים באתר 'היצירה והחוויה היהודית').

זמני השבוע

נירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
8:11	8:53	7:56	7:48
9:20	10:04	8:53	8:51

המולד: שבת קודש, 9 בבוקר, 16 דקות ו-13 חלקים
ראש חודש תמוז: ביום השבת קודש וביום הראשון
פרקי אבות: פרק ג

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליוחת

ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

כך מדברת נפש גלותית

קל יותר להוציא את היהודים מתוך הגלות מלהוציא את הגלות מתוך היהודים. הגלותיות הזאת היא מקור כל הצרות

חזרנו לביתנו, לחבלי התנ"ך, למקומות שאליהם ערגנו אלפיים שנה (ציור: ברוך נחשון, חברון)

זה בעצם כל הסיפור: כשאתה חש עצמך כחגב, מתייחסים אליך כאל חגב. כשאנחנו מתנצלים על הניצחון, ברור שהעולם ממחר לגנות אותנו.

אכן, העם היהודי הוא עם הספר, עם הרוח. איננו מקדשים כוח ואיננו מתהדרים בשחצנות. אבל על אינטרסים חיוניים צריך לעמוד בלי להתבייש ובלי להתנצל. על ארץ ישראל צריך להיאבק מתוך נחישות שזו ארצנו ונחלתנו. לא כבשנו 'שטחים', אלא חזרנו לביתנו, לחבלי התנ"ך, למקומות שאליהם ערגנו במשך אלפיים שנות דודים.

תיקון חטא המרגלים

הפרספקטיבה של חמישים שנה ממחישה את עוצמת הנס ומבהירה עד כמה זו הייתה יד אלוקית שהובילה אותנו לניצחון המופלא. הוסרה מעלינו טבעת החנק שאיימה על ביטחוננו בגבולות שאבא אבן כינה 'גבולות אושוויץ', וגם ניתנה לנו היכולת להתרפק על הכותל המערבי, על קברי האבות בחברון, על קבר רחל ועל קבר יוסף. על הנס הזה צריך להודות לבורא העולם בכל יום ויום.

אין ספק שניכרת התפכחות גדולה בעם. אותם קולות גלותיים נהפכים יותר ויותר לשוליים. זה התיקון לחטא המרגלים 'וימאסו בארץ חמדה' – אנחנו צריכים לחזק את האהבה לארץ חמדה, להבליט את זכותנו עליה מכוח ההבטחה האלוקית, להיאחז בה ולבנותה. יש בנו אמונה איתנה כי 'עלה נעלה וְיִרְשְׁנוּ אֶתָּהּ כִּי יָכוֹל נִיכַל לָהּ', בכוחו של בורא העולם ומנהיגו, המוביל את עם ישראל אל הגאולה האמיתית והשלמה.

בשיחת הציבורי שמתנהל לציון חמישים שנה למלחמת ששת הימים נשמע קול שמביע אכזבה על שניצחנו. אוי ואבוי, ניצחנו. בניגוד ל'אינסטינקט

הבריא של כל עם, השמח בניצחוננו, יש מי שה' ניצחון מעמיד אותם בעמדה לא נוחה. אנחנו, היהודים, מנצחים? זה ממש לא יפה.

במובן מסוים יש כאן תופעה מעציבה יותר מבכי העם בעקבות המרגלים. שם היה בכי של חשש וחוסר אמונה. המרגלים הצליחו להטיל מורד בעם, ובני ישראל פקפקו ביכולתם לנצח את עמי כנען. אפשר להבין ללבם של בני-אדם שמתמלאים פחד ואינם מצליחים להפיק מקרבם גדלות רוח ודבקות באמונה. אבל בכי אחרי ניצחון? זה כבר חידוש שלא היה כמותו לאורך כל ההיסטוריה.

גלות כתכונה נפשית

לפנינו תופעה פסיכולוגית שנקראת נפש גלותית. יש גלות הנובעת מתנאים חיצוניים. אדם שהוגלה מביתו ונתון לשליטתם של זרים נאלץ לעתים להרכין ראש, להיכנע לאדוניו ולהחניף להם; אבל כשהוא מוסיף לרעוד כעלה נידף גם אחרי שאיש אינו רודה בו – המשמעות היא שהגלותיות נהפכה להיות תכונה נפשית אצלו.

רבי יעקב-שמשון משיפיטובקה היה אחד מגדולי החסידות בדור השלישי (לפני יותר ממאתיים שנה). כבר אז הוא זיהה את התופעה הזאת. "קל יותר להוציא את היהודים מתוך הגלות מלהוציא את הגלות מתוך היהודים", אמר.

הגלותיות הזאת היא מקור כל הצרות. כאשר המרגלים תיארו את עוצמתם של גיבורי כנען אמרו: "ונהי בעינינו כחגבים, וכן היינו בעיניהם".

אותו ויכות, אותם טיעונים

הכול ממנו

קובל היצר הרע: מדוע היהודי צריך לחשוב בכל עת על הקב"ה? הוא מסכים שבשעת לימוד תורה או תפילה יש לחשוב על הקב"ה, אך בשעה שעוסקים בדברים גשמיים יש להתנהל ככל אומות העולם. כאשר יהודי אוכל ושותה, או כשהוא עוסק בענייני פרנסה או בתכנון עתידם הכלכלי של ילדיו – עליו לחשוב במונחים ארציים ולא לשקול שיקולים של אמונה וקדושה.

תשובותיו של גביהא בן־פסיסא מוכיחות שההפך הוא הנכון: אין תחום שמנותק מן הקדושה. אין רשויות נפרדות, רשות גשמית ורשות רוחנית. הקב"ה ממלא את העולם, ועל היהודי להיות מחובר אליו כל העת, בבחינת "בכל דרכיך דעהו". כשם שכל הארץ היא של הקב"ה, כדברי רש"י על הפסוק "בראשית ברא אלוקים": "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה, ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" – כך הבריאה הגשמית שייכת אף היא לקב"ה ושום פרט אינו מנותק ממנו.

(התוועדות תשמ"ב, כרך ג, עמ' 1684;

תשמ"ז, כרך ג, עמ' 162)

אמרת השבוע

מקושש עצים

אחד מחסידיו של רבי ישראל מרוז'ין הזדמן פעם אחת אצל רבי מאיר מפרמישלן. בעמדו בבית המדרש בשעת עריכת השולחן החל האיש להרהר בלבו כי רבו הוא רבי אמיתי ואילו רבי מאיר מפרמישלן אינו כזה.

פתאום פנה אליו רבי מאיר ושאלו: "אמור נא לי, מדוע דנו את מקושש העצים בעונש חמור כזה?"

לא ידע החסיד מה להשיב ושתק. הסביר רבי מאיר: "הצדיקים נקראים 'עצים', כמו שנאמר בפרשת שלח 'יש בה עץ', והכוונה לצדיק שיכול להגן על עמי כנען. 'מקושש עצים' הוא מי שחושב כי הוא מבין בצדיקים ואומר על צדיק זה שהוא רבי ועל צדיק שני שאינו רבי".

פתגם חסידי

"אמרו חז"ל: 'איזהו גיבור, הכובש את יצרו'. כל אדם צריך לכבוש את יצרו שלו. אם יכניע את יצרו של הזולת, מה בכך? הלוא אין זה יצרו שלו" (המגיד מקוזניץ)

אמר אלכסנדרוס המלך לנציגי הכנענים: "תשובה ניצחת השיב אתכם. אם אתם מחזירין תשובה הרי מוטב, ואם לאו הרי אתם לו לעבדים". והגמרא מסיימת: "מיד הניחו בתייהם כשהיו מלאים, שדותיהם כשהן זרועות, כרמיהם כשהן נטועות, הלכו וברחו להם".

האמת הפשוטה

מהסיפור הזה יש ללמוד הוראה גם לזמן הזה. ראשית, אותן טענות שטענו אז אומות העולם נשמעות גם בימינו, והתשובה האמיתית היא זו שהשיב גביהא בן־פסיסא, שזכותנו על הארץ נובעת מהקב"ה. כאשר אין חוששים להשמיע את האמת הפשוטה, שהארץ שייכת לנו מפני שהקב"ה נתנה לנו, הרי שהיא מתקבלת גם אצל אומות העולם.

אך יש בדברים גם הוראה בעבודת ה' הרוחנית: טענותיהם של הגויים מיוצגות על-ידי "הגוי אשר בקרבך", היצר הרע, הטוען אף הוא לבעלות על סדר יומו של יהודי.

הגמרא במסכת תענית מספרת על ויכוח שנערך בכ"ה בסיוון (ובמסכת סנהדרין נאמר שזה היה בכ"ה בניסן): "כשבאו בני ישמעאל לעורר על ישראל על הבכורה, ובאו עמהם שתי משפחות רעות, כנענים ומצרים, אמרו, מי ילך וידון עמהם, אמר להם גביהא בן־פסיסא... אני אלך ואדון עמהם".

הישמעאלים טענו שגם הם בני אברהם, ולכן מן הראוי שגם הם יקבלו חלק בארץ ישראל. השיב להם גביהא בן־פסיסא: "כתוב בתורה 'ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות', וכתוב בתורה 'ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק'". מסיימת הגמרא: "ברחו להם".

שמעו וברחו

אחרי-כך הגמרא מוסיפה ומספרת שהכנענים באו ותבעו את ארץ ישראל, בהיותם העם הכנעני המקורי. השיבם גביהא שההלכה היא כי כל רכושו של עבד שייך לאדונו, ונה קבע שכנען יהיה עבד לאחיו באמרו: "ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו".

מן המעיין

המרגלים | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

שלוחי יהושע

"שלח לך אנשים" (במדבר יג, ב). שניים ששלח יהושע בן־נון מי היו? שנו רבותינו, אלו פינחס וכלב, והלכו ונתנו נפשם והצליחו בשליחותם; אבל שלוחים ששלח משה היו רשעים, שנאמר "שלך לך אנשים".

(מדרש רבה)

בלי נגיעה אישית

לשלוחים של יהושע לא היו נטיות ונגיעות אישיות, ולכן הלכו ונתנו נפשם על עצם עניין השליחות. לעומתם, השלוחים ששלח משה היו "אנשים", בעלי פניות ונגיעות עצמיות, ולכן לא הצליחו בשליחותם.

(רבי חנוך הענין מאלכסנדר)

כלי בדרך הטבע

משה שלח את המרגלים אף שהקב"ה הבטיח לבני ישראל שיכבשו את הארץ וירשוה, ומובן שאף בלי שילוח המרגלים היו בני ישראל מנצחים במלחמה זו; אלא ש"אין סומכין על הנס", ויש לעשות כלי בדרך הטבע.

(לקוטי שיחות)

לזוים אין צורך

"איש אחד למטה אבותיו תשלחו" (במדבר יג, ב). רק ממטה לוי לא נשלח איש, שכן שבת לוי לא היה צריך לבדוק אם הארץ טובה אם לא, כי לא קיבלו בה נחלה.

(ריטב"א)

נטייה לבטל

"שלח לך – לדעתך. אני איני מצווה לך" (רש"י). הקב"ה הזהיר את משה שלא ישלח אנשים שהם בבחינת 'אני', כי טבעם של בעלי גאוה שהם בבחינת "אני ואפסי עוד", נטייתם לבטל הכול, והללו ימצאו חסרונות גם בארץ חמדה.

(מעדני מלך)

פתיחת הצינור

"והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ" (במדבר יג, ב). המרגלים, שהיו נשיאי ישראל, נצטוו לקחת מפירות ארץ כנען ולהכניסם לרשות הקדושה, לעשות מהם פירות השייכים לארץ ישראל. פעולה זו הייתה אמורה להיות 'פתיחת הצינור' לכל העם שיבוא בעקבותיהם, שיוכלו להפוך את ארץ כנען לארץ ישראל, לארץ קדושה וטהורה.

(הרבי מליובאוויטש)

קברי אבות

"ויעלו בנגב ויבוא עד חברון" (במדבר יג, כב). כלב לבדו הלך שם ונשתטח על קברי אבות, שלא יהיה ניסת לחבריו להיות בעצתם.

(רש"י)

קבלת עול

ההשתטחות מסמלת ביטול, כי בהשתטחות הראש והרגל שווים. זוהי קבלת עול שלמעלה מהשכל, ורק בכוחה כלב לא ניסת לחבריו.

(תורת מנחם)

מרגל בחדר

הימים ימי מלחמת העולם הראשונה. קרבות עזים ניטשו ברחבי אירופה. עשרות מיליוני חיילים השתתפו במלחמה, ובהם כחצי מיליון יהודים, שניצבו לעתים משני צדי המתרס.

סבלם של היהודים במדינות המערבות בלחימה היה גדול. לא אחת נחשדו בחוסר נאמנות לארצותיהם, פעמים אף הואשמו בריגול. מעשי התנכלות אכזריים ליהודים היו דבר שבשגרה.

באותה תקופה פעל בעיר צ'ורטקוב שבאוקראינה הצדיק רבי ישראל פרידמן. החסידות הוקמה כבר בידי אביו, רבי דוד־משה פרידמן, שהיה בנו של רבי ישראל מרוז'ין. חצר צ'ורטקוב הייתה ממוקמת בטירה גדולה במרכז העיר, שנקנתה בידי רבי דוד־משה. זו נהפכה במרוצת השנים לאבן שואבת להמוני מבקשי תורה וחסידות. התקופה שקדמה למלחמה הייתה עת פריחתה של החסידות. שמה נפוץ בכל רחבי מרכז אירופה, והיא סחפה יהודים רבים.

אלא שאז פרצה המלחמה וטרפה את כל הקלפים. ביטחונם של היהודים התערער. החרדה לשלומם של הבנים שגויסו הדידה שינה מבני משפחותיהם, שסבלו גם מנזקי המלחמה, מרעב ומרדיפות.

בסופו של דבר נאלץ הרבי לנטוש את העיר ולהגר לווינה, אולם בינתיים נעשה בית המדרש שלו מקום מקלט ליהודים, שביקשו להימלט מחובת הגיוס במלחמה. צעירים רבים מצאו שם מחסה ומזון להחיות את נפשם.

יום אחד התדפק יהודי מבוגר על דלת חדרו של הרבי. הוא התחנן לשוחח עם הרבי. כשהוכנס פנימה פרץ בכבי עז. "רבי", זעק, "יש לי בן יחיד, ועתה הוא נדרש להתגייס לצבא. נודע לי שבתוך זמן קצר יישלח לחזית. אני חרד כליכך לשלומו! אנא, עזור לי. ברשותך אסתי את בני כאן בבית המדרש ובכך אציל אותו מהסכנה הגדולה!". כשסיים את דבריו התגבר בכיו ביתר שאת, וארשת פניו העידה על שיברון לבו.

הישיר הרבי מבט ביהודי המתייפח ולמרבחה ההפתעה ביקשו: "חזור נא על דבריך". ארשת תמיהה עלתה על פני האורח, אך הוא עשה כפי שנתבקש. הוא שב ותיאר את הצרה הצרורה שניחתה על המשפחה, ואת האסון המרחף מעל ראש הבן אם אכן יישלח אל הקרבות.

להיות שותף למעשה של התחמקות מן השירות הצבאי? קרא בתרעומות כלפי היהודי, והוסיף: "הלוא נצטוונו דינא דמלכותא דינא! יש לציית לפקודת המלכות! כעת זו שעת מלחמה ומחובתו של כל חייב גיוס להשתתף במאמץ המלחמתי!".

הדברים הנחרצים ניחתו על ראשו

אלא שכאשר סיים להציג את הדברים ביקש הרבי לשמוע אותם בפעם השלישית. הדבר חזר ונשנה שש פעמים. היהודי הנבוך עשה כפי שנצטווה, ובכל אותם רגעים לא גרע ממנו הצדיק את מבטו.

לפתע קם הרבי ממקומו. עיניו בערו כלפידים. "האם מבקש אתה ממני

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

הגויים יבואו לעזור

מה יעשו אומות העולם בעת הגאולה? נבואות הגאולה מתארות את נהירת הגויים לארץ ישראל ולירושלים, כדי לעבוד את ה' ולסייע לעם ישראל. הנביא ישעיהו אומר (ישעיה ב, ב): "וְהָיָה בְּאַחֲרֵי הַיָּמִים נִכְוֹן יְהוָה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים, וְנִשְׂא מִגְבְּעוֹת, וְנִהְרֹוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָלְכוּ עִמָּם רַבִּים, וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלֶה אֵל הַר ה' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְיִרְגְּנוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכֶה בְּאַחֲרֵיתָיו. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה, וְדִבְרֵי ה' מִירוּשָׁלַם".

דברים דומים נאמרים בנבואת זכריה (זכריה ח, כא-כג): "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת, עֵד אֲשֶׁר יְבֹאוּ עִמָּם וְיִשְׁבִּי עִרֵם רְבוֹת. וְהָלְכוּ יוֹשְׁבֵי אֶחָת אֶחָת לְאָמֹר, נִלְכֶה הַלֹּךְ לְחַלּוֹת אֶת פְּנֵי ה'... וְבָאוּ עִמָּם רַבִּים וְגוֹיִם עֲצוּמִים לְבַקֵּשׁ אֶת ה' צְבָאוֹת בִּירוּשָׁלַם, וְלַחַלּוֹת אֶת פְּנֵי ה'... בְּיָמֵם הַהֵמָּה, אֲשֶׁר יַחֲזִיקוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מִכָּל לְשׁוֹנֵת הַגּוֹיִם, וְהִחֲזִיקוּ בְכַנְף אִישׁ יְהוּדִי לְאָמֹר, נִלְכֶה עִמָּכֶם, כִּי שָׁמְעֵנוּ אֲלֵקִים עִמָּכֶם".

בזכות הציצית

הגמרא (שבת לב, ב) קושרת את הפסוק "והחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגויים בכנף איש יהודי" למצוות ציצית: "אמר ריש־לקיש, כל הזהיר בציצית, זוכה ומשמשין לו שני אלפים ושמונה מאות עבדים. שנאמר: כה אמר ה' צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגויים והחזיקו בכנף איש יהודי".

המפרשים מסבירים איך הגיע ריש־לקיש לחשבון זה של אלפיים ושמונה מאות: "כבר ידעת, כל לשונות הגויים הם שבעים לשון, ואם יהיו עשרה אנשים מכל לשון לשבעים לשון – יהיו הכול שבע מאות. הרי אלו יחזיקו בכנף אחד; והטלית שעל ישראל יש לה ארבע כנפיים, שנאמר 'על ארבע כנפות כסותך', הרי אם יהיו שבע מאות מחזיקים בכנף אחד, יהיו כל המחזיקים בארבע כנפיים – אלפים ושמונה מאות" (רב ניסים גאון).

בנימוקי יוסף (סוף הלכות ציצית) מבואר שאז יכירו האומות במעלתה של הציצית: "כי האומות הם שבעים, מלבד ישראל, ועשרה מכל אומה – הם שבע מאות בכנף אחד, דהו ארבע כנפות תרי אלפי ותמני מאה [=שני אלפים ושמונה מאות]. וזהו מפני שיכירו בזמן ההוא כמה גדולה מצווה זו, וכי היא שהגנה עלינו בגולה, ומביאה אותנו לחיי העולם הבא".

ישאלו את המשיח

לשם מה יזדקק כל יהודי לאלפיים ושמונה מאות משרתים? – הרבי מליובאוויטש הגיב בחיך ואמר ששאלה זו ישאלו אצל משיח צדקנו והוא יתרץ אותה... וכך אמר (התועודיות תשמ"ב כרך ג, עמ' 1697):

"ייהי רצון שבקרוב ממש נזכה לקיום הייעוד 'והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותייך', ובאופן שלכל יהודי יהיו 'ב' אלפים וח' מאות עבדים'... וכמבואר בגמרא שעניין זה בא בתור שכר על קיום מצוות ציצית, שאודותיה מדובר בסיום פרשתנו.

"וכאשר יהודי ישאל: מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים – הרי זה עתה יצא מהגלות, ובזמן הגלות לא היה לו אפילו עבד אחד, ואם כן, מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים?! לכאורה, הרי זה 'לבטלה', כי אין לו במה להעסיק את כל העבדים, ואין לו אפילו פנאי לזה, כי הוא צריך ללמוד את תורתו של משיח! – הנה שאלה זו תהיה בין השאלות שישאלו את משיח צדקנו, והוא יתרץ אותה..."

של האיש בתדהמה מוחלטת. אם לא דיי בכך, הרבי אף הפגין כלפיו חוסר סבלנות ופקד עליו לצאת מחדרו. האיש הסתובב על עמדו, ובצעדים כושלים יצא מחדרו של הצדיק.

הימים חלפו. המערכה הקשה הוסיפה להקיז את דמם של רבבות. בבית המדרש של חסידי צ'ורטקוב נעשה כל מאמץ לקיים חיים תקינים ולסייע לנזקקים הרבים. יום אחד הביא הדוור לבית הרבי מעטפה מהודרת. בני הבית הבחינו בסמל הממשלה המתנוסס על גבה, ומיירו לפתוח אותה.

רבה הייתה הפתעתם לגלות בתוך המעטפה תעודת הוקרה מרשימה ואת הצטיינות, שעליהם התנוסס שמו של הרבי. במכתב המצורף גולל השר הממונה סיפור שהותיר את בני הבית משתאים:

לפני זמן לא רב הגיע למשטרה מידע סודי, ועל־פיו הרבי החסידי מסייע לעריקים להשתמט מן השירות הצבאי, מעניק להם מסתור בקהילתו ואף נותן להם ייעוץ והדרכה כיצד לחמוק מחובת הגיוס.

בנשימה נעתקת הוסיפו המקורבים לקרוא את הפרשה המסעירה שהתנהלה מתחת לאפם בלי שידעו על כך דבר: העניין הגיע עד הדרגים הבכירים ביותר בממשלה, והללו החליטו לשגר מרגל אל הרבי. הלה התחזה לאב לבן יחיד העומד לפני גיוס לחזית, ובא לבקש את עזרת הרבי. המטרה הייתה להפילו ולהשיג הוכחה חד־משמעית שתאפשר להענישו כדין.

ואולם אז התחוויר שאין בעלילה כל שחר, ויתרה מזו, לא דיי שהרבי לא תמך בהשתמטות, אלא אף גער במרגל כשהוא מצהיר שעל כל אחד ואחד לציית לחוקי המדינה.

לנוכח זאת, סיכם המכתב, הממשלה שמחה להודיע על סיום החקירה ומחיקת החשדות נגד הרבי, ואף להעניק לרבי ישראל פרידמן מצ'ורטקוב אות הצטיינות להוקרה על תמיכתו במאמצים המלחמתיים.

כשהובא הדבר לעיני רבי ישראל, אמר לחסידיו: "אין כאן שום מופת ופלא. כאשר נכנס האיש הזה לחדרי ופרץ בכבי, משהו בגון קולו ובמבע פניו עורר בי חשד שבכיו וזעקתו מזויפים. לכן ציוויתי עליו לחזור על סיפורו שוב ושוב, כי בכי אמיתי אינו יכול להיות זהה בכל פעם. כשנוכחתי שבכל פעם מופיע אצלו אותו בכי, היה ברור לי שהאיש אינו אלא מתחזה, ומטרתו להפיל אותי".

(על־פי 'תפארת ישראל')

"המורשת מקור כוחנו"

באור"ם, הוא אומר. "זה החל בנאומו הראשון ונמשך עד היום. את ליל הסדר חגגנו עם יותר משישים שגרירים. היהדות היא מקור כוחנו. כל אדם שמעריך היסטוריה מבין שהעם היהודי לא החל עם הכרזת בלפור, אלא הוא בעל שורשים עמוקים בארץ ישראל. גם בני דתות אחרות מכבדים אותנו בעקבות השימוש במסורת. נציגי מדינות באור"ם מבקשים לשמוע על היהדות".

שגריר ישראל באור"ם, דני דנון, עמד על הדוכן וציטט קטעים מספר תנ"ך שהיה מונח לפניו, כשהוא מתרגם אותם לנוכחים. בתום נאומו ניגש אליו נציג מדינה מוסלמית. "אפשר לדבר איתך?", לחש באוזנו. הוא נענה בחיוב. בפגישתם אמר לו האיש: "הדברים שאמרת ריגשו אותי, גם אם לא הסכמתי איתם. התרגשתי מהחיבור למורשת".

דנון. פסוקים מהתנ"ך וכיפה על הראש

הזאת. הרוח החדשה שמנשבת מארה"ב מחזקת אותנו מאוד וכולנו מברכים על כך".

כשדנון נשאל על הצלחתו הגדולה ביותר, הוא משיב: "במישור המדיני, העובדה שנציג ישראל נבחר, בפעם הראשונה בתולדות האו"ם, ליושב ראש ועדת המשפט של האו"ם ולסגן נשיא העצרת ה-72. במישור הרוחני, ההכרה של האו"ם ביום הכיפורים. זה הישג דיפלומטי תקדימי שהאו"ם מכיר ביום הקדוש לעם היהודי כחג רשמי בארגון. אנחנו צריכים להיות גאים במורשת שלנו", חותם דנון את השיחה.

זו לא הייתה הפעם הראשונה שדנון ציטט מהמקורות בנאומו באור"ם. "המסורת, המקורות, הם נכס הסברתי, הם מקור הכוח", אומר לנו דנון במהלך ביקורו בארץ השבוע, כשהוא מלווה את שגרירת ארה"ב לאו"ם.

אור נגד השמצות

שנתיים חלפו מאז מונה דנון (46) לשגריר ישראל באור"ם. בתחילה היו שביקרו את המינוי. כיום גם הם מודים שדנון מביא עמו הישגים מרשימים ונאבק בהצלחה למען ישראל.

בנאומו באור"ם הוא מרבה לדבר על תיקון עולם. "אנחנו משתדלים לפעול ברוח 'אור לגויים'. במקום להתגונן מפני השקרים שאויבינו מפיצים עלינו, אנחנו מאירים. שייווכחו שישאלה היא המספקת פתרונות רבים לעולם, במגוון תחומים, ומעניקה מזור לבני אדם בכל קצווי תבל".

כך מכבדים אותנו

כהונתו של דנון משקפת שינוי בגישת ישראל. בעבר הרוח השלטת הייתה שיש להתמקד בטיעונים דיפלומטיים ולהימנע מלהישען על נימוקים הקשורים באמונה דתית ובמסורת. דנון הביא עמו גישה אחרת. "השם עוז לעמו ייתן, השם יברך את עמו בשלום", הכריז בנאומו הראשון במועצת האו"ם, כשהוא מניח כיפה על ראשו. הנוכחים חשבו שאולי זו מחווה רגעית. אבל דנון ממשיך בקו הזה ורואה בו חלק בלתי נפרד ממדיניות ההסברה של עמדת ישראל.

אנטישמיות חדשה

הוא אינו נרתע מלהצהיר כי האו"ם נגוע בשנאת ישראל: "כן, זו אנטישמיות במהדורה חדשה. אנחנו מגיבים בחריפות על התופעה

"בכל הזדמנות אני משלב את היהדות בפעילותי

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

זיתי מאכל

שאלה: איזו ברכה מברכים על אכילת זיתים?

תשובה: הזית בטבעו מריר, ואם אוכלים אותו כמות שהוא מברכים 'שהכול'. הדרך המקובלת לאכלו היא כשהוא כבוש, ואז ברכתו 'בורא פרי העץ'.

האוכל זיתים כטפל למאכל אחר, כגון גבינה, כדי להוסיף בו טעם או לגיוון (או שאוכל צנון, ומוסיף זית כדי להפיג את חריפות הצנון, כשאינו מעוניין בטעם הזית) - אינו מברך עליו, ונפטר בברכת המאכל העיקרי, גם אם מוסיף לאכלו אחרי אכילת העיקר' מכיוון שעדיין לא הרגיש בו די טעם. ואולם במצב כזה רצוי שיטעם תחילה מהזית ויברך עליו.

האוכל זיתים בתוך הסעודה אינו מברך עליהם,

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

גם אם אוכלם לשם תענוג. אם הם נאפו או נתבשלו כחלק ממאכל כלשהו (שאינם העיקר בו), מברכים על המאכל העיקרי בלבד.

ענייני כשרות: בזיתים כבושים תוצרת הארץ יש חשש לפירות ערלה, טבל ושביעית (גם כמה שנים אחרי השמיטה). בתוצרת חוץ יש חשש לשימוש בייץ או בחומץ יין (יין נסך!) במהלך הכבישה.

ענייני סגולות: אמרו חז"ל שהרגיל באכילת זיתים - משכח תלמודו. ומנהג העולם לאכלם עם שמן זית, על-פי האמור בגמרא שם, שהרגיל בשמן זית - משיב את הלימוד.

מקורות: הוריות יגב. סידור אדמו"ר הזקן, סדר ברכת הנהנין פ"ג ס"ג יטו (נדפס בסוף השו"ע ח"א, במהדורה החדשה עמ' תרצז) וביאור הרב גרין שם. שערי הברכה פכ"ג, ערך 'זית', וש"נ. שמירת הגוף והנפש סי' ח, וש"נ.

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יופי של סיפורים

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

